

Svar, saa er der slet ingen Grund til at ulejlige Rigsdagen dermed; men det kan man ikke vide, naar Andragendet fremsendes samtidigt til Ministeren og Rigsdagen.

Det forekommer mig derfor, at den Praktis, man hidtil har fulgt fra Folketingets Side, bør vi fremdeles fastholde. Det vilde være heldigt, om denne Forhandling kunde bidrage til, at det kom til at staa klart for Befolkningen i større Udstrækning, end det ser ud til at være Tilfældet hidtil, at denne Praktis ønsker Folketinget ikke at fravige. Det skal dog ikke være saaledes, at Udvalget i flere Maaneder skal sidde og drøfte forskellige Andragender, som de forskellige Medlemmer hver for sig maaske nok kunne have Sympati for, en for et, en anden for et andet, men at man dog paa Forhaand er paa det rene med, at der ikke vil komme noget Resultat ud deraf, fordi den Form, Folketinget for sin egen Skyld og for ikke i for høj Grad at spille sin Tid nødvendigvis maa forlange overholdt, ikke er overholdt. Derfor vil jeg, saa stærkt jeg formaar, understrege, at jeg mener, at det er rigtigt, at Folketinget fastholder det Krav, at der maa foreligge Svar fra den paagældende Minister, inden et Andragende indgives til Folketinget for der at henvises til Behandling i Udvalg. Derved vil man undgaa megen Tidsspilde, og derved bliver det muligt for de paagældende at faa en Realitetsbehandling af de Andragender, de have indsendt, med Udsigt til et Resultat i Tilfælde, hvor det har vist sig, at Ministeriet har givet et utilfredsstillende eller afslaaende Svar.

Alfred Christensen: Jeg beklager meget, at nærværende Betænkning er affattet saaledes, at man ikke kan se med Bestemthed, om dette Andragende, som vi forhandle om, har været hos Ministeren, før det kom til Rigsdagen. At ville stille den Fordring, som den sidste ærede Taler stillede, at der skulde foreligge Afslag fra Ministeren, for at et Andragende kan komme til Behandling her i Tinget, er noget, der ikke stemmer med den Coutume, der følges her. Vi se, at Betænkningen over Andragender fra Finansudvalget, der har de fleste Andragender, saa vidt jeg husker, er formuleret saaledes: Da det ikke ses, at nærværende Andragende har været hos Ministeren, gør Udvalget ikke

Indstilling. Hvis altsaa Andrageren beviser, at han har andraget Administrationens Chef, men at han har svaret afslaaende eller slet ikke har svaret, tager Udvalget sig af Sagen; men her kan man ikke se, hvorledes det er gaaet. Endnu i dette Øjeblik ved jeg ikke, om dette Andragende har været hos Ministeren eller ej. Hvis det har været hos Ministeren, før det er kommet til Folketinget, vil jeg stemme sammen med det Mindretal, der har foreslaaet at henvise det til Ministeren. Jeg er nemlig baade Dyreven og Dyreværner, helt blottet for Sentimentalitet i enhver Retning i dette Forhold, kun ledet af de bedste Ønsker om at fremme den Sag paa den mest praktiske Maade. Jeg har noget Kendskab til disse Forhold; det har jeg erhvervet mig Livet igennem, og det er mig tidt en Glæde at syle med denne Sag.

Men jeg kan ikke tilbageholde min Beklagelse over den ganske upraktiske Maade, hvorpaa en Sag som denne ledes af „Svalen“ og af „Svalen“s Raadgivere. Hvad er det, der i Form af et Andragende bringes ind her for Danmarks Folketing? Vi læse her et Andragende fra Dyreværnerforeningen „Svalen“ om, at Folketinget vil tage de af den i August 1911 i København afholdte internationale Dyrebskyttelses-Kongres tagne Beslutninger under velvillig Overvejelse. Altsaa: Folketinget skal tage disse Sager under velvillig Overvejelse. Et Mindretal foreslaar at henvise Andragendet til Justitsministeren og Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Det maa da være Forudsætningen fra Mindretallets Side, at ogsaa de to Ministre skulle tage det under velvillig Overvejelse. Og hvad er det saa, de skulle tage under velvillig Overvejelse? Er det en praktisk Maade at fremme Dyrebskyttelsen her i Danmark paa og at fremme Foreningen „Svalen“s i saa mange Henseender gode Arbejde paa? Jeg har aldrig i mit Liv set et Andragende opfyldt med saa meget uvedkommende eller med saa mange Bestemmelser, hvori de nyttige Ting, som Tinget og Ministrene virkelig med god Villie kunde fremme, drukne. I Stedet for at komme frem med et, to eller tre Punkter, som vi kunde tage fat paa og holde Ministeren til Vinden paa og gennemføre i Form af en Lov, saaledes at vi naaede et godt Stykke frem i Dyrekundskab og Dyrebskyttelse her i Danmark, indeholder dette Andragende 20, siger og skriver tyve, forskellige Forslag fra Kongressen, hvormellem saadanne mærkelige Ting, som at Folketinget